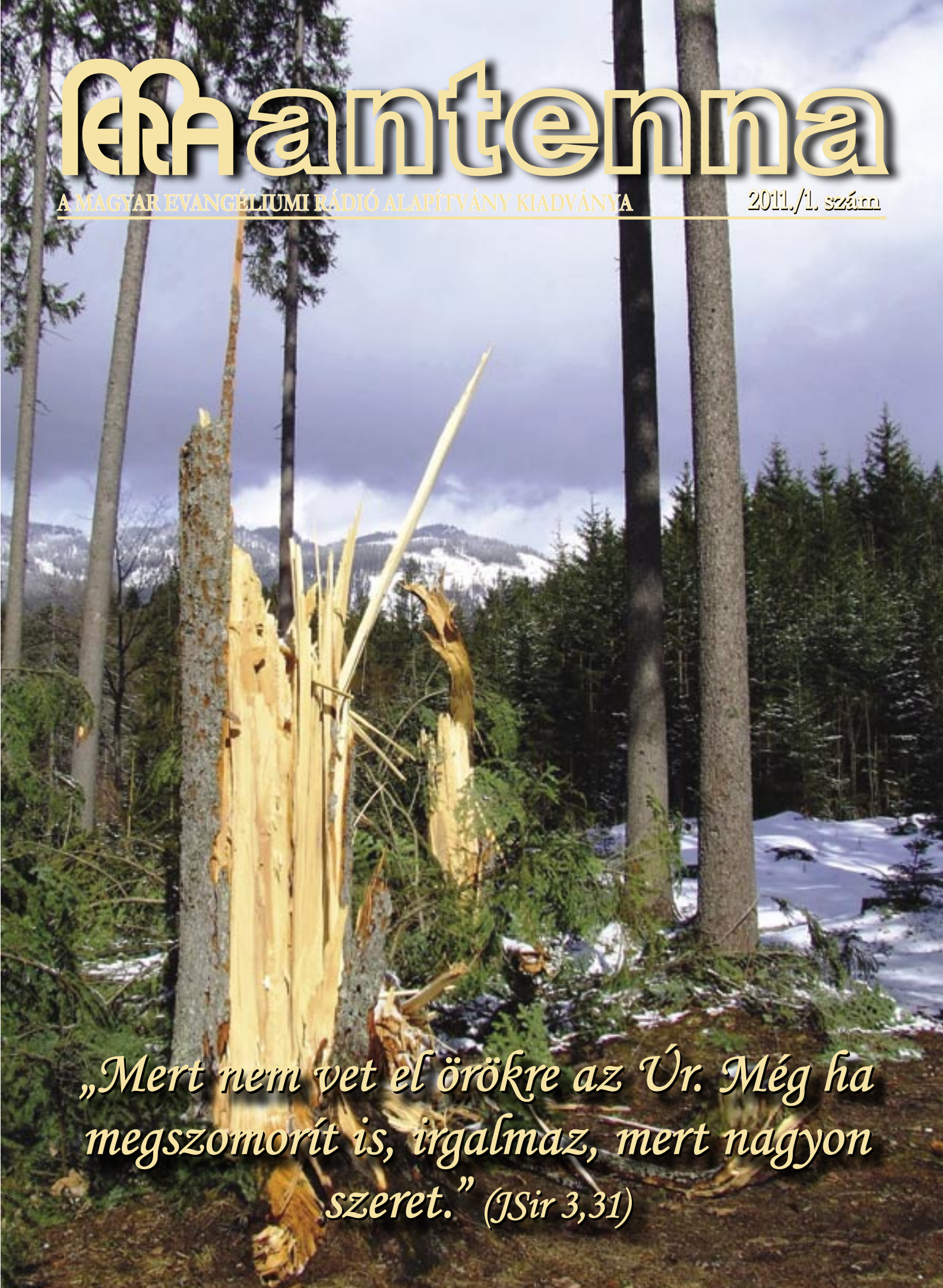

Antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2011./1. szám

„Mert nem vet el örökre az Úr. Még ha megszomorít is, irgalmaz, mert nagyon szeret.” (JSir 3,31)

Múlik az idő

Múlik az idő, telnek az esztendők, az ember megöregszik, elgyengül, beteges lesz, szembe kell nézni az elmúlással...
Kínzóvá válhat a kérdés, mi volt az életem értelme? Nem könnyű a felelet. Az élet célja az, hogy oda találjunk Istenhez. Aki oda talált Istenhez, az nem maradhat az, aki azelőtt volt.
Pál így figyelmezteti Timóteust:
„Igyekezz átengedni magad az Istennek, mint kipróbált és szégyent nem valló munkás, aki helyesen hasogatja az igazság Igéjét."(2.Tim 2,15)
A Szent Szellem nemcsak felkelti ezeket a vágyakat, hanem munkálja is. Aki odatalált Istenhez, az nem fecsérli idejét haszontalan dolgokra. De nem ismeri az unalmat sem, hiszen kitöltött élete van, és eljut a kiteljesedésre. Felismeri a nagy összefüggéseket, nem vesz semmit véletlennek. Hiszen tudja, mindennek célja és értelme van. Még a szenvedésnek is!
„Mert én már italáldozattá lettem, és az eloldódásom időszaka a küszöbön áll. Végig küzdöttem az eszményi küzdelmet, pályafutásomat bevégeztem, a hithűséget megtartottam."(2.Tim 4,6-7)
Pál úgy érti, hogy életének hajója nemsokára „eloldódik" és igazi Istennek szentelt élete akkor elkezdődik. Megszabadul a hústest kötelékeitől, és Teremtő Istenének szolgál ezentúl. Titok ez. Aki érti, értse meg.

Szemelgetek ***Ungár Aladár körleveleiből***.

1968. június – amikor hónapokon át feküdt kórházban:

„a veszedelmek és szenvedések valóságosak. Ezek belevágnak a húsba, véresek és fájdalmasak. Az ember feljajdul, mert fáj, ide-oda veti magát és nyög. Beleeshet különböző veszélyekbe: elcsügged, elfásul, eltompul, rezignál – szomorúan beletörődik, panaszkodik – és ami mindennél veszedelmesebb, elkezdi sajnálni magát...
Ez utóbbi hónapok alatt Isten két részletben mindent kiütött a kezemből. Mindig nagyon tevékeny voltam – eddig még a betegágyon is. Most minden a minimumra csökkent. Úgy érzem, életem utolsó szakaszába léptem. Eszembe jut sok szép ének a honvágyról: Megyek feléd; Ajkam zokszót ne mondj, hazám a menny; Uram, ó add, ha vándor utam – és a többi. Ajkam önfeledten dúdolja, szívem áment mond rá. Talán már nemsokára haza mehetek...
Sok kerülő utat tettem meg, sok görbe utat. Sokat vétettem, sokat mulasztottam, sokszor kerestem a magam igazságát. Most az énekíróval mondom: „Semmit sem hozhatok", de vele együtt ujjongok is „Mindenem vagy Te". De még tart az út. Még formál. Végzi az utolsó simításokat. A feltámadásban minden az Ő szentségét, az Ő szépségét sugározza majd. A régi életre, az ó emberre, az Ádám hasonlatosságára ne emlékeztessen majd semmi. Ha ott, az Ő színe előtt egymásra nézünk majd, lényünkből az Ő lénye árad majd. Ha felébredek, betelek a Te ábrázatoddal – mondja a zsoltáros (Zsolt 17,15).
Az út oda szenvedésen át vezet. A szenvedés könnyű és hamar elmúlik, de olyan dicsőséget munkál, amely súlyos, és örök. (2Kor 4,16-17). Örömmel hajlok az átszegzett kézre. Sebet üt rajtam – de metsző kése tisztogat..."
1970. április – a második lába amputálása után:
„Boldog vagyok és hálás. Íme: fájdalmaim tűrhetőek. Tudom, hogy Isten éppen a szenvedések által hatalmasan formál. – Feleségem nagy szeretettel és megható hűséggel vesz körül. – Az értünk elhangzó imák erejét fizikailag érezzük – Ismét altató nélkül, jól alszom. Fájdalomcsillapítót már rég nem szedek. Mindennap kiültetnek negyed vagy fél órára a karosszékbe. – Ugye mennyi ok a hálaadásra? Még nem tudom, hogyan folyik majd tovább az élet a kerekes kocsiban. De egyet tudok: Isten mindig egy napra való kegyelmet ad. „Csak egy lépést mutass Uram, s elég!" – írta a költő. Egy másik ének pedig így fejezi ki ezt:

„ A túlsó parton nincs fájdalom,
a túlsó parton zeng majd dalom,
a túlsó parton nem sírunk már,
a túlsó parton az Úr maga vár."

Megvallom, nem volt könnyű visszatalálni az életbe. Mégis csak ott volt bennem a remény: „Uram, hátha mégis, hátha most?" Isten másként rendelkezett – és megbíztatott. Lábak helyett szárnyakat adott. Ez azt jelenti, hogy nem kell a porban vergődnöm, szárnyalhatok, a körülményeim fölé emelkedhetek. Felülről nézve minden egészen más."

1970. szeptember végén írt levélből:
„...még is sok fúrni-faragni való van rajtam. Azt is megláttam, hogy az Úr nem hajlandó félmunkát végezni. Amit elkezdett, azt kegyelme gazdagságához méltóan fogja befejezni. Az efézusi levél kijelentése új fényben áll előttem. (Ef 5,25-27)
Tehát nem csak megváltott – vagyis eloldozott a múltamtól –, hanem megszentel, vagyis alkalmassá tesz a jövő, a dicsőség számára. Mivel azonban a dicsőség egészen átlátszó fény és ragyogás, azért nem lehet majd ott rajtam szeplő, ránc, vagy ehhez hasonló."

1970. november 23-án
„...a Monte Carló-i evangéliumi Rádió (TWR) néhány adásban jelentette szinte pótolhatatlan munkatársuk halálát és a temetése idejét."
IGEN ATYÁM!
Ungár Aladár legyen példa, és emléke legyen áldott!

Emlékezett és lejegyezte
Bödös József

ISTEN HULLÁMHOSSZÁN

Itt fekszem a betegágyon már jó ideje. Kezem, lábam, testem gúzsba kötve, mert sem magamért, sem másokért nem, vagy alig tehetek valamit. De szól a rádió. Isten házává szépült a betegszobám, mert a vasárnapi istentisztelet eljött hozzám, és a lelkész szavait nagyobb buzgósággal ittam, mint az előírt gyógyszereimet.

Nagy dolog az éteri hang. És ha ez még az igét szórja, áldott eszköz lesz Isten kezében, mint megannyi másfajta érintése, amellyel közel jön, és magához vonz, s egy életre lekötelez.

Szíves örömest hordom a köteléket, mely láthatatlan ugyan, de annál erősebb. Istennel állandó kapcsolatban lenni a legjobb dolog a világon. Hányszor elengedtem kezét, és azonnal kárt vallottam. E kapcsolattartásnak minden lehetséges módja kell nekünk, hogy erősek, igaz szeretettől áthatottak, áldozatkészek, Isten ügyéért munkálkodni képesek legyünk. Bibliát tanulmányozni, mélyen áthatottan. A Szentlélek vezet, ha kéred, hogy értsük és befogadjuk az olvasottakat.

A közös együttlétek, bármilyen létszámban, Jézus nevében, mind áldott, szent békét, nyugalmat s reményt hozó alkalmak.

Pál nem hiába figyelmeztet, hogy áron is megvegyük az alkalmakat. Megvesszük?! Még ingyen sem kell sokaknak. Holott az idők nagyon gonoszak. Látjuk, érezzük. Szívünk minden rostja felsebesedett már attól a sok borzalomtól, ami külön szorongatja naponta többször is.

Futhatok emberekhez egy kis vigaszért, de ó jaj, ők is tele vannak sebekkel, és biztatás helyett netán belém marnak saját fájdalmaik miatt. Még hívők közt is van ilyen. Mit várhatok a világtól? Közöttük is van ilyen. Jó lenne nagyon e vészterhes világban Isten hullámhoszaira hangolódni. De hol ez az ADÓ? Barátom, te vagy? Aki néha megértesz, néha nem?

„Keressetek és találtok, zörgessetek és megnyittatik néktek." Ezt lenne jó megtanulni Jézustól. Szép türelmesen, halkan kopogtatni az ég Királyánál. A Jelenések Könyvéből tudjuk, hogy Ő is keres, és előbb szeretett és keresett, mint én, vagy te, kínos keresztet vonszoló. Velem, veled, veletek akar a Megváltó vacsorázni! Értjük mi ezt? Ó, a mennyei Úr, a mi szerény szegényes asztalunkhoz vágyik. De sokkal inkább szegény, árva, agyonfáradt, reményt vesztett szívünkhöz.

Volt-e már ily hű barátod? – kérdezi énekünk Jézusról, és én csak azt tudom biztonn állítani, hogy bár lelki testvéreket és vér szerintit is mellém rendelt az Isten, legyen áldott érte! De hogy Jézusban örök, hű barátot találtam, ez mindennél bizonyosabb. Hisz a lelki jótevőim nincsenek mindig velem. De Jézus itt lakik nálam. Mélyen belül vére mosta tiszta szobájában, a szívemben. S ha sok a gondom, temérdek a fájdalom, testi is, lelki is, csak azt teszem, amire biztat: *„...hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak, téged, és te dicsőítesz engem." Zsolt 50,15*

Azért ajánlhatom teljes szívvel minden reményvesztett kínlódó életnek ezt a felbecsülhetetlenül drága bibliai telefonszámot: Zsoltárok 50,15.

Én kipróbáltam. És folyton élek vele. Isten olyan gyöngéden von minden egyes panaszáradatomkor szárnyai alá, olyan fénynyel simogató lágy altatódalokat énekelget, hogy bizton hihetem: Isten hullámhosszán Isten szíve és az én gyötrelmeket kezelni képtelen szívem

T a l á l k o z o t t ...

P.-né A. Júlia

Kérjük, hogy ha teheti, gondoljon a **MERA**-ra ebben az évben is, amikor Ön, vagy rokonai az adóbevallás időszakában rendelkeznek az 1% felől. A bent maradó 1%-ot az állam használja fel, s ha már van lehetőség felőle dönteni, érdemes ezzel élni…

Adószámunk:

18007411-1-42

Előre is köszönjük!

Dicsőséget az Ő nevének

„Énekeljetek dicsőséget az Ő nevének, dicsőítsétek és dicsérjétek Őt!" Zsolt 66,2

Nincs a mi tetszésünkre hagyva, hogy dicsérjük-e Istent, vagy sem. Isten legnagyobb méltósága, hogy magasztalásban részesüljön. Minden keresztyénnek, aki Isten kegyelmében osztozik, kötelessége Istent naponta dicsérni. Igaz, hogy nincs előírt utasításunk arra, hogy naponként imádjuk; egyetlen parancsolat sem szabja meg, hogy hány órát énekeljünk és imádkozzunk, de a szívbe írt törvény megtanít arra, hogy Istent dicsérnünk kell; s az Íratlan parancsolat nagyobb erővel kényszerít minket, mintha kőtáblára lenne jegyezve, s a Sínai hegy csúcsáról kapnánk kézhez. Igen, a keresztyén ember kötelessége Istent magasztalni. Ez nem szórakoztató gyakorlat, hanem feltétlen életfeladat. Ti, akik gyakran szomorkodtok, ne gondoljátok, hogy ez felment titeket és ne képzeljétek, hogy magasztaló ének nélkül is megtettétek Isten iránti kötelességeteket. Szeretetének kötelékei köteleznek, hogy amíg csak éltek, áldjátok nevét, dicséretét szüntelen zengjétek, mert azért nyertetek áldást, hogy áldhassátok Őt. „Ezt a népet magamnak formáltam, hogy dicsőségemet hirdesse." Ha nem áldjátok Istent, nem termitek meg azt a gyümölcsöt, amit Ő, mint isteni kertész, joggal vár tőletek. Ne függesszétek tehát hárfátokat fűzfákra, hanem vegyétek le, és igyekezzetek hálás szívvel a legszebb zenét zengeni. Fel tehát, és énekeljetek dicséretet. Minden hajnallal szálljon fel hálaadástok zenéje, s minden naplementét énekkel kisérjetek. Vegyétek körül a földet imáitokkal; övezzétek körül magasztaló dallamok légkörével, maga Isten hallgatja majd s fogadja szívesen zenéteket a mennyből.

C. H. Spurgeon

Fordította: ***dr. Páth Géza***

Karinthy Frigyes (1887–1938)

MÉNÉ, TEKEL

Hallgasd meg, aztán mondd utánam ezt:
Versben mondom, hogy jobban
megjegyezd.

Szívedbe vésem és füledbe rágom:
Rossz volt embernek lenned a világon,

E korban, melynek mérlege hamis,
S megcsal holnap, mert megcsalt
tegnap is.

Délben az ember megkísértetett,
Az éjben sírtak a kísértetek.

Siratták Krisztus gyötrelmes
keresztjét,
De a gyilkost megint hősnek nevezték.

A férfi vért ivott s a nő velőt,
Künt a költő bőgött a bolt előtt.

Halottra adtak selymet és brokátot,
Az élő rongyos volt, és vért okádott.

Virággal hintették a síri vermet,
Az élő künt a hó alatt didergett.

Hangos szóval esküdtek a koporsón,
Az élő halkan jajgatott a borsón.

Bámult a gyermek, nagy szemét
kinyitva,
Az aggok hallgattak, gyáván
sunyítva,

De szembeköpte mesterét a hitvány,
Piszkos ripők, a szemtelen tanítvány.

Hajók rohantak égő tűzveszélyben,
A ringyók cifra rongya szállt a
szélben,

De a legszebb és a legékesebb
Szemétdombon rohadt el, mint az eb.

Most hát kezem tördelve, sírva kérlek,
Vigyázz, figyelj: készül a tiszta mérleg.

Tedd most szívedbe és füledbe el –
Az értelmét majd megtudod, ha kell.

MÉNÉ, TEKEL – ha érted, vagy nem
érted,
Jegyezd meg jól: tenéked szól s teérted.

Egykor sötétben elmondott dalom,
Mint lángírás, világít a falon.

Jegyezd meg jól: ma szürke szók ezek,
De élni fognak, hogyha én nem élek,
S lesznek, ha nem leszek.

TESSÉK VÁLASZTANI!

Nem tudom, olvasóim tisztában vannak-e vele, de egy átlag magyar ember 249 percet tölt tévézéssel naponta, a felmérések szerint (2010-es adatok). Decemberben ez a szám emelkedik, mégpedig úgy, hogy december közepén 275 percre nő, s a csúcs a két ünnep közötti időszakra esik. Ezen a héten – majd két órával több az éves átlagnál a televíziózással töltött idő, – közel 6 óra, egészen pontosan 356 perc.

És ez, mint mondtam átlagos adat, azaz azok az emberek is figyelembe vannak véve a felmérésben, akik nagyon kevés időt töltenek a képernyők előtt, sőt azok is, akik egyáltalán nem nézik.

Ha csak a valóban tévénézőkre számítjuk a napi tévénézés mennyiségét, akkor az éves átlag 312 perc, december közepén 340 perc, a két ünnep közötti csúcsidőben 434 perc. Talán jobban értjük, ha a percben megadott adatokat órában fejezem ki, tehát minden magyar tévénéző ember naponta átlagban 5 óra 12 percet ül a képernyő előtt, az ünnepi időszakban pedig 7 óra 12 percet. Természetesen a tévézési időben lehetnek kisebb-nagyobb megszakítások is, nem feltétlenül kell együltő helyben végigülni az 5, 6, 7 órát.

Nem tudom, olvasóim, hogy vannak vele, de ahogy végigolvastam a műszeres televíziós közönségmérő társaság honlapjának adatait, – mert az ő felméréseikből származnak az információk –, megállapítottam, hogy ezek szerint én kész „időmilliomos" vagyok, s ezt eddig nem is tudtam! Sőt, épp az ellenkezőjéről voltam meggyőződve. Ugyanis mindig úgy tűnik a számomra, hogy kész zsonglőrködés az élet: a család, a munka, a szolgálat, a műsorszerkesztés... Azt se tudom, hogy hogyan szervezzem, hogy minden mindig időre kész legyen! És, tessék! Most kell megtudnom, hogy több mint 5 óra plusszal indulok az átlag magyar honpolgárhoz képest, ugyanis a mi családunk, s benne én is, azok közé tartozom, akik csak alakalomszerűen ülnek le a képernyő elé, akkor se sok időre, s korántsem teszik ezt minden nap.

Komolyra fordítva a szót. Tényleg megdöbbentő, hogy mennyi időt rabol el a legtöbbünktől az Ördög, olyan értékes perceket, órákat, melyeket olvasással, beszélgetéssel, egymásra figyeléssel tölthetnénk, s úgy mellékesen hasznos, építő munkával is. Talán jobb lenne nem egy család anyagi állapota is, ha az elfolyt idő helyett hasznos tevékenységet folytatnának ez alatt az idő alatt. Ugyanez mondható el az egészségi állapotról is, mert a tv előtt való üldögélés, eszegetés, esetleg iszogatás nem éppen a legjobb útja az egészségmegőrzésnek.

Még mielőtt valaki meg lenne győződve arról, hogy én ezek szerint esküdt ellensége vagyok a tévézésnek, szeretném leszögezni, hogy korántsincs így, csak éppen azzal nem értek egyet, hogy ez a „beszélő doboz" a legtöbb embert úgy odaláncolja a készülékek elé, hogy képtelen felállni, és elszakadni tőle. S ez már rabság.

Tudom azt is, hogy sokan azzal érvelnek, hogy csak háttérként megy a műsor, mert hát ugye nem maradhat le az ember, s különben is nem ülhet egész nap csöndben. Van is ebben valami igazság, hiszen valóban haladnunk kell a korral, csak éppen nem mindegy, hogy merre megyünk. Ugyanis nem egy, és nem kettő műsor finoman szólva is nem éppen pozitív példát és szellemiséget közvetít. És mint tudjuk, amivel táplálkozik az ember, előbb-utóbb azzá is lesz. És ez akkor is működik, ha csak háttér információként szivárog be az agyunkba. Kísérletek támasztják alá, hogy az agresszió, az erkölcstelenség, a durva, elfajult szexualitás, a mosdatlan beszéd akkor is hat, ha csak úgy „mellékesen nézi őket" valaki.

Nem lennék igazságos, ha csak a tévé negatívumait említeném, hiszen van pozitív hatása is. Az ismeretszerzésnek például olyan útját nyitotta meg, melyről korábban álmodni se mertünk. A saját otthonunkba hoz a képernyő olyan információkat, melyek a legtöbb ember számára korábban elérhetetlenek voltak. Távoli, egzotikus tájak sétálnak be egy szempillantás alatt a szobánkba, parányi élőlények mindennapjaiba pillanthatunk be a kamera segítségével. A tenger mélyére ereszkedhetünk, vagy a felhők fölé szállhatunk, az egyenlítőtől a sarkkörig, s közben ki se mozdultunk a szobánkból.

Hogy ez a virtualitás végső soron mennyire jó, és mennyire káros, arról most nem kívánok elmélkedni, hiszen az egy külön téma lenne, de annyit azért megjegyzek, hogy egyre többen, köztük neves szakemberek hangoztatják, hogy a virtuális élet nem pótolja a személyes beszélgetéseket, személyes tapasztalatokat, és így az egyik

táptalaja a korunkra oly jellemző elmagányosodásnak.
Az is elgondolkodtató, hogy manapság nemcsak a tévé rendelkezik a virtuális valóság testközelbe hozásának képességével, hanem az internet is, s a cikk elején említett adatok annak ellenére jöttek ki, hogy nagyon sokan, jellemzően a fiatalabb korosztályból, de azért nemcsak ők, sokkal több időt töltenek a számítógép előtt, mint a televízió előtt. Így még elszomorítóbb a helyzet, hiszen ha jobban belegondolunk, akkor tulajdonképpen előbb-utóbb ott tartunk, hogy napjaink nagy része másból se áll, mint a virtuális valóság láttatni kívánt információinak „benyeléséből". Hogy ennek mekkora köze van a való élethez, az több mint kérdéses, még akkor is, ha a legtöbben épp azért fogyasztanak mindent, (és sokszor válogatás nélkül), mert ismerni akarják az életet. Természetesen a tévé és az internet mellett még ott vannak a különféle rádió adások, illetve az írott sajtó is, és ezek is nagyon sok esetben nagyobb megbecsülésnek örvendenek, mint a házastárs vagy a gyerek, a szomszédról már nem is beszélve...
Ebben a lázás információ hajhászásban az a legtragikusabb, hogy sokszor észre se vesszük, hogy mivel tömnek minket, és azt se, hogy közben mennyire elszakadunk a való élettől. Idegenné válhat a férj, a feleség, idegesítővé a gyerek, mert képtelen csöndben lenni. Igazán észrevehetnék, hogy egyszerűen nincs idő meghallgatni őket vagy beszélni velük, a játékról már nem is beszélve! És a neten lógni, különféle közösségi portálokon chatelni, vagy a sorozat következő részét megnézni?! A gyakorlat azt mutatja, hogy ezekre a legtöbbször mégiscsak futja „szűkös időnkből" ...És mi lenne, ha egyszer elmaradna? Igazából véve semmi. Nem állna meg a Föld forogni! Ám az Életben tényleg vannak vissza nem térő lehetőségek. Nem biztos, hogy meg lehet például hallgatni még egyszer azt a problémát, ami épp most bántja kedvesemet. Nem biztos, hogy még egyszer őszinte lesz velem a gyermekem, ha most nem törődöm vele, és nem biztos, hogy még egyszer személyesen keres a Mindenható Isten engem, ha most éppen nem érek rá foglalkozni Vele. Isten igéje így figyelmeztet minket: *„Ma, ha az Ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!"* És ez olyan információ, amire érdemes odafigyelni, hiszen hihetetlen kegyelem az, hogy a Mindenség Ura személyesen törődik velem, porszem emberrel. Sőt, annyira érdekli a sorsom, hogy már akkor odaadta értem Egyetlen Fiát, amikor én még nem is törődtem Vele. És mi ez, ha nem „határtalan örömüzenet". Erről szeretnénk műsorainkban is beszélni. Tehát, tessék választani!

Kulcsár Anikó

SZERETETET TANULTAM

Életem mostani időszakában bizonyságot tehetek én is arról: „megtanultam, hogy amiben vagyok, megelégedett legyek". Az Úr nem az igényeinket teljesíti, hanem a szükségeinket betölti. Nagyon szerény anyagi körülményeimben is hálás a szívem, az Urat magasztalom. Szívemben forgatom ezt az utolsó mondatot is. Csak akkor lehet boldog az életünk, ha az Úr Jézus szabja meg, hogy hol és mivel töltjük kapott időnket.
Nagyon régen, 1963-ban hallottam egy bibliaórán, hogy sok beszélő hívő emberről tudunk, de nézzünk körül a Dunaalmási sérült, halmozottan fogyatékos gyermekek otthonában. Akkor este az Úr a Jakab 2,26 verset adta elém: *„Mert ahogy a test halott a lélek nélkül, ugyanúgy a hit is halott cselekedetek nélkül."* Ekkor elmentem oda, körülnéztem, és biztos volt a helyem. 1963 december 1 – 1996 februárig végezhettem az Úrnak ezt a szolgálatot. Erről már többször bizonyságot tettem. Az a szeretet, amit ott tanultam most is melegíti a szívemet. Nehéz volt gyakorolni, de gyümölcsöt termő volt.
1988-ban több fogyatékos kicsiny gyermeket utaltak be az intézetbe, azok most már 25 évesek. Nincs mindegyiknek családi kapcsolata, de nekem van velük személyes kapcsolatom, így az ünnepekre hazahozhatok közülük némelyeket vendégségbe. Nincs magas iskolai végzettségem, de a szeretet parancsát az élet iskolájában megtanulhattam és gyakorolhattam az Úr Jézus dicsőségére.
Csodálatos ajándék, kegyelem, hogy a MERA adásait hallgathatom! Isten keresi az embert Krisztuson keresztül, befogad, egyedül az Ő érdeméért én is bocsánatot kaptam. Van, aki közel van az Isten országához, de mégsincs belül. Imádkozzunk ébredésért, megtérésért!

M. Jolán, Csetény

CSAK ÁMULTUNK...

Az 1990-ben letűnt rendszerben nem voltak iratterjesztők a gyülekezetekben. Nem voltak olyan könyvesboltok, ahol gazdag választék és kínálat fogadta a vásárlókat. Bibliák is csak korlátozott mennyiségben kerülhettek kiadásra. Könyv is csak kis számban és cenzúrázás után. A Monte Carló rádiót csak titokban lehetett hallgatni. Viszont az igény annál nagyobb volt. Az erdélyi testvérek jobban féltették a határnál az eldugott néhány könyvet, mint az élelmet. Pedig abból is igencsak szűkösen volt nekik.
Isten csodálatos gondviselése révén, mégis gazdag ellátásban részesítette az Ő népét. Ehhez a nyugati testvéreinket használta fel, akik nagy áldozatot és kockázatot vállalva gazdagon elláttak bennünket bibliákkal és jobbnál-jobb könyvekkel
Nyugaton erre a szolgálatra képeztek ki önkénteseket, akik a speciálisan kiépített duplafalú, dupla padlózatú lakókocsikban elrejtve hozták át a könyveket és bibliákat a határon.
Sok élményben –Isten csodálatos vezetését megtapasztalva – volt részünk. A legizgalmasabb eset az volt, amikor a férjem egy nem hívő, nagyon jó ismerősének adott egy orosz bibliát, mert az is volt bőven. Ez az illető orosz tolmács lévén, bejáratos volt egy orosz laktanyába. Egyszer Moszkvából egy magas rangú tiszt érkezett oda és a mi barátunk odaadta neki a bibliát. Nagyon megörült neki. Iván, a barátunk, ezt elmondta nekünk, és mivel a helyzet már enyhült, mondtuk, hogy van még elég sok orosz biblia. Mielőtt a 90-es évek elején kimentek az oroszok, egyik nap beállt az udvarunkra egy orosz dzsip, egy egyenruhás, magas rangú orosz tiszttel, Iván kíséretével, és nagy örömmel elvitték az összes orosz bibliát. Mi meg csak ámultunk Isten különös tettein.

B. Lajosné

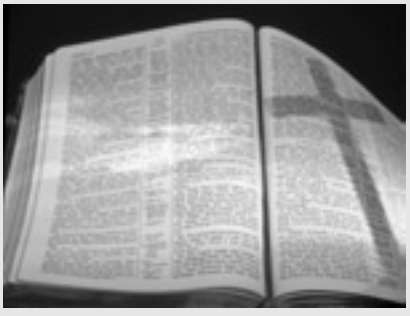

Mert az Istennek beszéde élő és ható

„Boldogok akik éhezik és szomjuhozzák az igazságot, mert ők megelégíttetnek." Máté 5,6

Mikor a családban megtudtuk, hogy fogható magyar nyelven sugárzott evangéliumi rádióadás Monte Carloból, nagyon megörvendtünk. Csakhogy akkoriban otthonunkban még nem volt rádió. A 60-as évek közepén sikerült venni egyet, mégpedig olyat, amellyel az akkori időkre jellemző frekvenciazavarások ellenére is tűrhető minőségben lehetett fogni az adásokat. Amikor megérkezett lakásunkba a rádió, olyan eszözként fogadtuk, amelyen keresztül Isten szól hozzánk. Mikor hallgathattuk az evangéliumi rádióadásokat, az valóban Isteni tisztelet volt számunkra, nagy volt az öröm otthonunkban.

Amikor eljött az istentisztelet ideje, akik otthon voltunk, mindnyájan leültünk, és szomjazó szívvel hallgattuk délelőtt és este is. Áthívtam a szomszédasszonyt, ő is örömmel hallgatta.

Rendszeresen lejegyeztem az engem megragadó drága gondolatokat, hogy ne a feledésbe merüljenek, hanem később újra elolvasva, azokból újra erőt, áldást nyerjek. De fájó szívvel mondom, ezek a cédulákra írt jegyzetek idővel elkallódtak, ezért a Lélek indításából egy füzetbe kezdtem lejegyezni az örömüzenetet, gondolatokat, amiket megjegyeztem, és vágytam megörökíteni.

Egy időben voltak családi témájú előadások, tanítások. János bácsi volt az előadó.

Füzetemben az első, 1977. augusztus 8-i feljegyzésem így szól: 1."Aki a Krisztusban van, új teremtés az. A régiek elmúltak, ímé újjá lett minden." Ha két szív nem csak egymásra talál, de együtt Krisztusra is, akkor boldog az élet a családban, de ha nem így van, akkor egy harctér az otthon.

2.Ha megosztjuk másokkal amink van, akkor gyarapodunk testben és lélekben, de ha azt megtartjuk magunknak, sok esetben teher marad számunkra. Mert a mi országunk nem e világból való.

Valóban, ezek a sorok 33 éve aranymondatok a számomra. Feljegyzéseimet most örömmel és hálás szívvel olvasgatom. Ebben a dologban is megemlékezek az Úr jóságáról. Bár a látásom gyengécske, az Úr megsegít egyhuzamban kevés olvasásra.

Most is igyekszem a rádióban a különböző adókon a keresztyén istentiszteleteket meghallgatni felekezettől függetlenül, csak hangozzék az anyanyelvemen.

Az idő rohan. A napjaim telnek, csak a ma az enyém. 81 évet töltök egy hónap múlva, ezért az Úr segítségével igyekszem kihasználni a kellemetes időt.

Köszönöm szépen az Antenna újságot, nagyon drága, lelket építő megtapasztalások és Isten csodás szeretete van általa közölve. Köszönettel és hálás szívvel fogadom.

B. Margit, Erdély (Románia)

A MAGDEBURGI VÉRES BIBLIA

„Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak" (Mt 24,35).

Rettenetes nap volt, amikor 1631. május 10-én a virágzó Magdeburg városát a katolikus-császári hadvezér, Tiily parancsára teljesen lerombolták. Németországban 1618 óta dühöngött a harmincéves háború, amely végül 1648-ban ért véget a westfáliai békével. 1631. május 10-én a kevés túlélő között Magdeburgban ott volt Andreas Cramer magiszter, aki lelkészként 1615 óta hirdette az evangéliumot a magdeburgi János-templomban. Feleségével, lányával és néhány evangélikus polgárral együtt a templomban rejtőztek el a kegyetlen zsoldosok elől. Tilly hadvezér gyilkos bandái azonban nem tartották tiszteletben isten házát. Benyomultak a templomba, és csaknem minden ott lévő embert kegyetlenül legyilkoltak. Amikor a császári hadsereg horvát zsoldosai lesújtottak Cramer lelkészre, ő ösztönösen drága Bibliáját tartotta a mellkasa elé. Mindent kész volt elveszíteni, csak a Bibliát nem, azt nem adta ki a kezéből. A kegyetlen zsoldosok kardcsapásai a Biblia kemény fedelét találták el, ez mentette meg Andreas Cramer életét. A Biblia minden kardcsapást felfogott. Ekkor hangos és erőteljes parancsszó dörgött végig a templomon, egy kapitány parancsolt megálljt a katonák gyilkolásának. Egy keletfríziai nemesembervolt az, Edzard von Aschten, aki a hadseregben szolgált és parancsnokolt. Ő Cramer lelkész tanítványa volt, akit hiába keresett a lelkészlakban, hogy megmentse az életét. Gyorsan besietett a templomba, és látta, hogyan rontanak rá a katonák Andreas Cramerre. Az utolsó pillanatban mentette meg az általa tisztelt magiszter életét. Cramer lelkészt egy császári katona egyenruhájában csempészték ki Magdeburgból, a feleségének szolgálólánynak kellett öltöznie. A Cramer család Wittenbergen és Drezdán keresztül Mühlhausenbe került. Cramer haláláig ott szolgált lelkészként a Divi Blasii templomban, 58 éves korában halt meg. Mühlhausenben, a Divi Blasii templom archivumában a mai napig őrzik ezt a magdeburgi véres Bibliát, és néhányszor kiállításon is bemutatták. Még ma is látszik az a mély bevágás, ahol a katonák kardcsapásai eltalálták. Fölötte jól kivehető az 1618-as évszám. Mennyire szerette Andreas Cramer a Bibliáját, hogy még a legnehezebb háborús időkben és a legnagyobb életveszélyben sem akarta kiadni a kezéből. Ebben a drága könyvben találta meg egykor Üdvözítőjét, Jézus Krisztust, és Benne az örök életet. A Biblia minden Krisztusban hívő ember drága kincse. Ahogyan Andreas Cramernek, úgy némely más embernek is megmentette a Biblia a földi életét. Saját személyes Bibliáját az ember sohasem adja ki a kezéből, Isten egészen személyes szerelmeslevele az gyermekéhez. Nemcsak a Biblia isteni tartalma és örök értéke el nem múló, hanem megmaradása és fennállása is az évezredeken keresztül. Milyen gyakran égették el, tiltották be és semmisítették meg a Bibliát. De még mindig több százmillió, ha nem milliárd Biblia van a világon. Egyeseknek a Biblia a testi életét is megmentette. Tartalma Krisztus révén az örök életet közvetíti számunkra. A véres magdeburgi Biblia azonban tulajdonosa földi életét is megmentette.

KÖZELEDJETEK AZ ISTENHEZ

„Közeledjetek az Istenhez és ő közeledni fog hozzátok" Jakab 4,8

Ezzel a Bibliai alapigazsággal kezdtem az idei évet. Kicsit elcsodálkoztam, hogy miért éppen ezt kaptam az újévre, hiszen én elég közel éreztem magam az Úrhoz, hogyan legyek még közelebb hozzá? Mit akar ezzel nekem Isten üzenni? 10 nappal később megtudtam. Igaz, szinte hiába volt a karácsonyi időszak és a szabadság, le voltam merülve. Se szeretet, se hit, se remény... De nem volt erőm kibogozni a szálakat, az Úr viszont nem akarta, hogy így menjek tovább.

Autóbaleset részese voltam, és súlyos agyrázkódást kaptam. Hátulról belénk jött egy autó este a ködben, amikor a munkahelyről kollegáimmal tartottunk hazafelé. Egyetlen hangos csattanás, iszonyú erős rázkódás az agyban, de az öv megvédett. A biztonsági és a mennyei is, mert mindkettővel be voltam kötve.

A kórházi kanosszajárásom egyik hosszúra nyúlt várakozása alatt, mely már igen megterhelőnek bizonyult, a Lélek eszembe juttatta, hogy mit is kértem Istentől az első ezévi imacsoporton. Azt, hogy „bárcsak több türelmem lenne: önmagamhoz, családomhoz, munkámhoz... Szeretnék megváltozni, de nincs erőm és azt sem tudom, hogy merre kezdjem".

Végülis közeledésemet fejeztem ki imádságaimban, és Isten meglepő módon hozta magát közel hozzám. A türelem iskolájába vágytam... hát íme: 6-7 óra várakozás az orvosra, igazán jó kezdet.

A türelemre tanítás otthon is folytatódott, mert a vízszintes póz volt a gyógyulásom alapja. Tovatűnt a mindennapi rohanás, és ritmusváltás állt be. Valamit kezdenem kellett a csenddel, a bezártsággal, a temérdek időmmel, melyeket szó szerint receptre kaptam.

Minden nap ránéztem a fent említett jakabi igére, és elkezdtem alkalmazni. Hosszú csendességek követték egymást. Ketten az Úrral, elmélkedve az Igéjén... Milyen régen is volt ilyenben részem a teljesítménycentrikus munkás hétköznapok zsibongásában?! Két hét is eltelt már, amire szívemből örülni tudtam, hogy annyira jó „otthon" lenni, bár a fájdalmaim az agyamban, tarkómban nem akartak szűnni. Közben, mint Illésnél, megjelentek az én földi gondviselőim is, akik étellel és itallal is elláttak. Nem voltam egyedül. A hívő ember, hiszem, hogy mindig számíthat testvérekre, akik mellette állnak a legnehezebb időkben is. Egy új érzés vett erőt rajtam: a mélységesen mély hála.

Az agyrázkódás miatt „a csukott szemmel fekvés a teljes csendben" volt a legjobb és pont ebben a hangnélküli világban tudott hozzám szólni Isten, szelíd és csendes hangján:

„Látod, csak egy pillanat az élet. De én megőriztelek a nagyobb bajtól, még dolgod van itt a földön. Én már tudtam előre, mi fog következni, ezért vittem 2 új kollegát melléd, így most nyugodtan regenerálódhatsz. Látod, látod, most közeledhetsz hozzám, és észreveheted, hogy mennyien vannak, akik szeretnek, segítenek és imádkoznak érted a szükség idején..."

Furcsa volt hetekig itthon csücsülni és várni, türelemmel feküdni, mert én semmi mást nem tudtam tenni a javulás érdekében. Zavart, hogy ott belül nem tudom mi zajlik, az idegpályák hogyan sérültek, mitől vannak még mindig fájdalmaim hetek múltán is, miközben az eddigi leleteim negatívak. Szakemberek azonban megnyugtattak, hogy ez egy hosszabb lefolyású sérülés, legyek türelemmel. Könyörögtem hát nap, mint nap, hogy Isten állítsa helyre a bennem összekuszálódott idegszálakat, rendszereket, hiszen ő teremtette azokat.

Szóval mindeközben közeledhettem Istenhez, aki időt és teljes csendet adott rá. Ki akartam használni, mert ez nem mindig adatik meg. S Ő úgy közeledett felém, hogy engedte mérlegelni, értékelni, átlátni és megérteni bizonyos életszituációimat, kapcsolataimat. Bibliai igéken keresztül vitt előrébb. Hallgattam megannyi igehirdetést és lelkigondozói előadást, melyek változtatásra serkentenek, hogy fejlődjek a szeretetben, az őszinteségben, és Őbenne erősödjek meg, hittel teljesen, hogy ha majd felkelek az ágyból, akkor újult erővel indulhassak tovább.

Hálás vagyok ezért a balesetért, mert az Úr szeretett annyira, hogy megállítson az úton, amelyen éppen jártam és fáradt testemet is felüdítette.

Jó közel lenni Istenhez. Milyen közel? Bárcsak le tudnám írni, de ez leírhatatlan. Nagyon-nagyon közel, melyet mindenki maga kell érezzen lelkében, szellemében, ha őszinte magához és Teremtőjéhez.

„Isten megjelent a messzeségben ezt mondva: Igen, én szeretlek, örökkévaló szeretettel. Ezért szeretetteljes kedvességgel, hűséggel vontalak magamhoz. Felépítelek újra és fel leszel építve, Izrael szűze! Fölékesíted még magad és kézi dobokkal az örvendezők közt lejtesz táncot. És a hegyen szőlőket ültetsz majd" Jeremiás 31,3-5

Újraéledt bennem a hit, a remény és a szeretet...

Elek Éva

Egy vasárnapi iskolai tanító éppen arról beszélt, hogy az Úr Jézus kijelentette: „Az én igám boldogító..." A tanító megkérdezte: „Ki mondja meg, hogy mi az iga?" Egy kisfiú jelentkezett és ezt mondta magyarázatul: „Az iga valamilyen eszköz, amit az állatok nyakára tesznek." Aztán a tanító tovább kérdezett: „Milyen igát tesz ránk Isten?" Egy kislány így válaszolt: „Isten az ő karjával átöleli a nyakunkat."

Határtalan öröm pedig van!

Szeret engem az Isten! – és ezt most már hívő létemre hittel állíthatom. Sőt, azt is, hogy már akkor szeretett, amikor még nem is fogadtam el őt Mennyei Édesatyámnak. Már ebben az időben is sok örömöm volt, hiszen szerelmi házasságot kötöttem, szép, kedves és egészséges gyermekeket kaptam az Úrtól, otthont, munkahelyet, karriert... szóval mindent, amire az embernek e földön szüksége lehet. Megóvta az életemet több alkalommal is, és végül elvezetett Önmagához. Nos, a határtalan nagy örömök sora ekkor kezdődött.

Most döbbentem rá igazán, hogy az Úr nélkül is vannak örömök az életben, de olyan nagyfokon izzó és olyan mélységesen mély örömök csak ebben az életformában léteznek!

Az egyik legnagyobb forrása ennek az örömnek az, ha Isten szól hozzánk, és azt megértjük. Aztán, amikor úgy cselekszünk, és megjön rá a jóváhagyó pecsét, az mindennél többet ér. Történt, hogy a megtérésem után az Úr elvett tőlem mindent, még magas beosztásomat is, és munkanélkülivé tett. Teljesen „kiüresített". Aztán, amikor már teljesen lelombozódtam, és majdnem reménytelen lettem, mint friss megtérő, kaptam egy próféciát Tőle, közvetlenül, amely így szólt: „Televízióban fogsz dolgozni, ébredéses műsorokat fogsz csinálni, és nagyon gazdag leszel!"

Mit mondjak, hittem is meg nem is. Nem hitetlenségből, hanem azért, mert nem bíztam magamban, hogy jól értettem, és nem is kaptam addig tanítást az ilyen jellegű dolgokról, hogy ezek hogyan működnek. Aztán némi ellenkezés után elindultam azon az úton, amelyet Isten mutatott nekem, és bementem a Duna Tv-be egy üzleti ügyben. Ott találkoztam a vallási szerkesztőség vezetőjével, aki nagyon meglepődött, amikor meglátott, mert őt is megszólította az Úr: „A félretett szerkesztőségi állásra őt küldtem. Ő az én emberem! Őt vedd fel!"

Így határtalan örömben volt részem és áldottam érte az Urat, hogy szólt, és én megérthettem, s ő visszajelezte a számomra, hogy igen, így értette!

Amikor a fiam megtért, 25 évesen, egyszer eljött velem az én gyülekezetembe is. Ott találkoztunk egy házaspárral, és arról beszélgettünk, hogy ők mennyit imádkoznak azért, hogy legyen kisbabájuk. A fiam ránézett az asszonykára és így szólt: „De hiszen te már két hete édesanya vagy!" Ők nagyon meglepődtek, és nem is emlékszem, hogy mit válaszoltak, de arra tisztán emlékszem, hogy én mit mondtam. Nagyon-nagyon megszidtam őt azért, hogy ilyen felelőtlen kijelentéseket tesz, mert ezzel nagy kárt okozhat mások szívében, érzéseiben... ezt nem szabad! Honnan tudhatná ő, hogy Isten mikor ajándékoz kisbabát a párnak? Eltelt a kilenc hónap és a kisbaba rendre megszületett, de addigra az én fiam már nem volt az élők sorában! Mégis, határtalan boldogság volt a számomra, hogy Isten megengedte neki ezt a próféciát, mellyel leginkább talán engem akart vigasztalni az Úr később: a fiam már visszavonhatatlanul az Övé! Legyek biztos a megtérésében. Hogy is említi a prófétálást Jer. 28,9? *„Ha pedig egy próféta békességről prófétál, a prófétai ige beteljesedésekor tudódik ki, hogy valóban az ÚR küldte-e azt a prófétát."*

Az is határtalan örömet jelent, ha egy igét úgy értek meg, hogy tudom, azt a Szentlélek magyarázta el nekem és bárki bármit mond, azt nem bírja az én szívemből kitörölni. Sőt még bibliai kommentárok se, legyenek akármilyen összecsengőek, vagy egyet mondóak. Egy alkalommal Lukács evangéliumának 13. fejezetében olvastam, hogy Jézus „róka"-nak nevezte Heródes Antipászt, a negyedes fejedelmet. Még bibliaórán is azt hallottam, hogy azért hívta őt így Jézus, mert vörös volt. De nekem ez nagyon nem tetszett, hiszen a testi jellemzőket maga Isten adja az embernek és Jézus semmi ilyen miatt soha senkit nem szólt meg. Ráadásul a gúnyolódás nem volt Jézus eszköze. Ugyanakkor, ha valakit csúnyán kipellengérezett az Úr, mint pl. a farizeusokat, hogy „meszelt sírok és viperafészek" ...nos, az a belső tulajdonságaikra vonatkozott. Ezért arra gondoltam, hogy Jézus Heródes esetében is a lelke jellemzőit összegzi úgy, hogy „róka". Aztán beszéltem erről ezzel, azzal, de nem tudtak meggyőzni. Egy szép napon megvettem dr Almási Tibor „Bibliai kérdések és válaszok" c. könyvét, és nagy érdeklődéssel bogarásztam. Bibliai kérdéseket tett fel, és arra adott helyes választ. Hát mi történt! Megtaláltam benne az én „róka" kérdésemet is, és képzeljétek el, hogy a nagy tudású professzor, a teológia rektora is azt írja, hogy Jézus itt Heródes belső tulajdonságairól beszélt, ami nagy bátorság volt, mert igen erősen kivívta ezzel Heródes haragját. Tehát jól gondoltam! És ezt maga a Szentlélek ülteti el az ember szívében, ami megint csak határtalan örömet ad az életben! Szentlélek magyaráz nekem. Nekem!

Határtalan örömet jelentett az elmúlt évben a két irodalmi díjam is, amivel az Úr megörvendeztetett. De hát nem is igazán az enyém, csak úgy kaptam mennyei Édesatyám kegyelméből. Történt ugyanis, hogy egy novellapályázatot akkor találtam meg, amikor már csak egy nap volt hátra a leadási határidőig. Addig-addig könyörögtem az Úrnak, hogy adott egy témát, sőt, azt mondta, hogy: „Ülj le diktálok!" És több mint 60 beérkezett pályamű közül az enyémet – illetve az Úr által diktáltat – ítélték a legjobbnak. Ugyanígy voltam egy másik, nagyobb lélegzetű pályázattal is az elmúlt évben. Az Úrtól kértem témát, cselekményt és erőt, lelkesedést, valamint kitartást a megírásához. És már el is költöttem az irodalmi díjamat, azon vettem egy szép laptopot, amit már régen vártam az Úrtól, talán ti is emlékeztek rá kedves hallgatók, két évvel korábban tettem erről tanúságot előttetek.

Szóval határtalan öröm? Igen, örömöcskék vannak az életben, nem mondom, hogy nem, de az olyan mindent szétvető, olyan végtelenül nagy, olyan táncra perdítő, olyan sokáig élő és forrón melengető öröm, olyan folyamatos hálára indító öröm, állítom, csak az Úrban létezik! Hogy is olvassuk a 97. zsoltárban?

„Örüljetek, ti igazak, az ÚRban, magasztaljátok szent nevét!"

Salyámosy Éva

Határtalan örömüzenet

Bevezetésként csak megemlítem, hogy bizonyos határ általában elválaszt valamitől vagy valakiktől. Az írásokban olvasunk arról, hogy az Úr Jézus megjelenésével ledőlt egy válaszfal Isten és miközöttünk, emberek között. Ez felettébb nagy jelentőségű. Erre utal az is, amit a Cselekedetek könyvében így olvashatunk Pál szavaiból: *„...így parancsolta nekünk az Úr: rendeltelek téged világosságul a pogányoknak, hogy légy világosságul a pogányoknak, hogy légy üdvösségükre a földnek széléig. A pogányok pedig ezeket hallván örvendezének és magasztalták az Úrnak igéjét..."* Miért? Mert ledőlt egy elválasztó fal. Ha lépünk egyet a mába, akkor nagy jelentőségű az is, amint az Evangéliumi adásokban a cigány műsorban ezt éneklik: „Cigány vagyok nem bánom... Cigány vagyok én nem szégyellem, Jézus meghalt érettem." Itt is ledőlt néhány fal a szívekben is, meg a közgondolkodásban is. Ezt is Isten végezte és végzi ma is. Ezzel rátérek arra, amit tulajdonképpen le akarok írni.

Amikor először olvastam a fenti címet, hirtelen nem is tudtam, hogy mit értsek ezalatt? Aztán rájöttem, hogy itt olyan örömről van szó, amit nem akadályozhatnak, például az országhatárok sem. Meg a világ szennyese sem. Életemben az első nagy és maradandó öröm az volt, amikor az Úr Jézus megszólított, és ahogy az írásokban olvassuk: „Hívott szent hívással".

És a kezébe vett mint egy kavicsot. Aztán amint egy kedves énekben valaki leírta: Fülembe súgta halkan: „enyém vagy gyermekem". Ez olyan hatással volt rám, hogy hosszú ideig csak sírni tudtam örömömben. Ennek már több, mint hatvan éve, de ennek se a melege, se a hatása nem lett kevesebb. Egyébként ez is határtalan, mert a menny és föld között nincs határ. Ami elválaszthat, az csak a hitetlenség lehet.

Hogy az Úr Jézushoz való tartozás mennyi örömöt hordoz magában, azt minden újjászületett ember boldogan tapasztalja. Ezt nem lehet elsorolni. De mindezek Jézus kedves visszajelzései. Az már csak ráadás volt, hogy sok-sok drága testvérrel ajándékozott meg. És olyan ajtókat nyitott meg előttem, amiről álmodni sem mertem volna.

Részemre a határtalan örömüzenet határokon átívelő esemény volt, amikor a hatvanas évek elején egymásnak adtuk a hírt, hogy Evangéliumi adásokat lehet hallgatni bizonyos hullámhosszokon, külföldi testvérek szerkesztésében. Az akkori sivár szellemi légkörben ez olyan volt, mint a langyos tavaszi eső a száraz földre. És nem csak a hatása, hanem a tartalma is olyan eleven és tanulságos volt, hogy némelyikre enyi év után is szívesen emlékszem. Egyet röviden megemlítek, mert a tanulsága ma is időszerű. Címe ez volt: Mi a különbség az igazság és a szeretet között?

„Ha megsértünk valakit, egyszerűen csak ezt mondjuk: Hát csak megmondtam az igazat. Vagy ezt hangoztatjuk: Ez az igazság." A testvérnek, aki a műsort készítette volt egy javaslata: tegyünk egy marék kavicsot az igazság rostájába, és azt vesszük észre, hogy azon bizony nagyobbacska kavicsok is átesnek. Ha ebből egy marékkal valakinek az arcába csapunk, az bizony fájdalmat okoz. Most ezeket a kavicsokat tegyük a szeretet szitájába, és azt vesszük észre, hogy ezek bizony fennakadnak. Amik átesnek, azok a finom szemcsék. Tehát szavainknak nem csak igazaknak kell lenniük, hanem a szeretet szitáján is ki kell próbálni.

Hogy tovább folytassam, a mai Evangéliumi Adások hallgatása is határtalan örömöt jelent. Miért? Mert noha nem látom a szerkesztőket, csak a hangjukat hallom, mégis igaz az, amit néha fogalmaz meg valaki: „Nekünk a hallgatók olyanok mint a családtagok." Nekünk viszont, a hallgatóknak a műsorok készítői számítanak családtagjainknak. Ezt is határtalan örömnek lehet nevezni, mert ez működik innen is, meg onnan is.

Aztán ahogy a rádióhullámok előtt nincsenek határok, ugyanúgy az imádság hullámai is foghatóak, oda is meg vissza is. Tehát jó felvételt és jó műsorkészítést kívánok.

Kedves Testvéreimnek és mindazok részére, akik az adások készítésében fáradoznak, az Úr Jézus sok-sok áldását kívánom, azokra is szeretettel gondolva, akik hallgatják és olvassák is az adások szövegét.

Befejezésül csengjen szívünkben az Úr Jézus által megíratott meleg hangú kérés: „Mint együttmunkálkodók... fogadjátok el egymást szeretetben." Így nem lesz akadálya annak, hogy a határtalan örömüzenet betöltse a szíveket, és meglátszódjon életünkön is.

T. Gyula, Budapest

Nem hiábavaló...

Tisztelet az Evangéliumi rádió szerkesztőségének. Szeretem hallgatni evangéliumi műsoraikat. Mindig csodálatos érzés Isten népével együtt lenni, azokkal is, akiktől földrajzi távolságok választanak el. Így a rádió hullámhosszain keresztül közös igei táplálékban részesülünk. Mindig van új üzenete az igének, amely segít a Biblia mélyebb tanulmányozásában.

Az igazi világosság Krisztus. Mint az ének mondja: „Töltse be uralkodásod, ó mi királyunk a földet." A János evangélium első részében pedig ezt olvassuk: *„Valakik pedig befogadták őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek."*

Visszaemlékszem, 2006 utolsó szombat estéje volt. Hallgattam adásukat, és számomra feledhetetlenül boldoggá tette azt a múló évet. Megfoghatóan érzékeltette, hogy az egyre tovatűnő perceinkben a boldog hazavivő úton vagyunk.

Sajnálom azokat, akik nem hallották, mert ilyeneket hallva, még ha göröngyös vagy tövises is az élet útja, de felfelé vezet. Boldog, hazavivő út. Mert az út végén Jézus vár minket.

Isten áldja meg továbbra is a MERA munkatársait. Mert nem hiábavaló a ti munkátok az Úrban. Szeretettel egy nagydobronyi hallgató, Kárpátaljáról.

G. Zoltán, Nagydobrony (Ukrajna)

Szabadon

Hála az Úrnak, hogy karácsony óta lehetőségünk van arra, hogy emailezni tudjunk. Szüleimnek Nemeshegyi bácsi által jutott tudomására a monte-carlói adás, a kezdeti időszakban. Azóta rendszeresen hallgattuk az adást. STEINER bácsi is itt járt nálunk akkoriban, Édesapám elmondta neki, hogy a párttitkár emiatt megfegyelmezte. Mert abban az időben tiltott dolognak számított a vallásos műsorok hallgatása és terjesztése. Főleg nyilvános helyen. Édesapám foglalkozása autóbusz gépkocsi vezető volt. Sajnos ő már elköltözött közülünk 2003. január 29-én. Édesanyám rendszeresen hallgatja, mert már nyugdíjas. Sajnos mi feleségemmel ritkábban tudjuk hallgatni a munkabeosztásunk miatt. Hálát adunk Istennek,hogy most már szabadon, korlátok nélkül lehet hallgatni, és naponként áldást nyerhetünk az adásaik által.

Ifj L. Balázs és családja

LEVELET KAPTUNK

Kapok erőt...

Hálát adok Istennek, rajta keresztül köszönöm meg nektek azokat a szolgálatokat, amelyekben hiszem, hogy sokunknak része lehet a MERA adásait hallgatva. Amikor csak tehetem, hallgatom, és már várom is, hiszen Isten szól hozzánk és minden alkalommal van üzenet számunkra. Próbálom mindig nyitott szívvel hallgatni, hiszen érzem, hogy a bensőm éhezi és szomjúhozza a lelki eledelt, amelyre oly kevés alkalommal gondolunk.

Inkább a testi szükségleteinkre gondolunk, de Istenre, és hogy Ő mit akar mondani vagy a mellettünk lévő ránk bízott felebarátainkra bizony ritkábban. Pedig az igazi örömöt az adja, ha önzetlenül szolgálhatunk mások felé.

Ennek jó ízét és pihentető voltát sokszor érzem egy-egy beszélgetés, mások meghallgatása, kicsiny gyermekekre való felügyelet áldott szolgálata után. Bár lehet ez csak pár óra, úgy érezheti magát az ember, mintha egy hétig szabadságon lett volna.

Én most már könnyen beszélek, hiszen nyugdíjasként mindenre van időm, és mivel testileg egyedül vagyok, szeretném tenni Isten reám bízott akaratát.

Bizony ez nem kis harc, hisz önmagammal a legnehezebb a csata, ebben kapom Isten segítségével tőletek a szolgálatok által az erőt.

H. Csabáné Ildikó, Keszthely

HITTEL TELJES IMÁDSÁG

Hallottatok-e már arról, hogy Torrey, a nagyhírű evangélista miként tért meg?

Fiatal korában a hitetlenség legmélyebb pontjáig jutott, és mindent kigúnyolt, a Bibliát, Krisztust, Istent, mennyet, poklot, halhatatlanságot, és így tovább. Édesanyja sokat imádkozott érte, és próbálta őt meggyőzni a hitről.

Egy napon ezt mondta anyjának: „Belefáradtam már ezekbe, elmegyek és nem zavarlak titeket többé. Többé nem láttok. Belefáradtam már ezekbe."

Az édesanya elment vele az ajtóig, aztán a kapuig, és sírva bocsátotta útjára ezekkel a szavakkal: „Fiam, amikor a legsötétebb óra szakad rád, és minden veszni látszik, ha őszintén segítségül hívod édesanyád Istenét, segít rajtad."

A fiú elment és mind mélyebbre süllyedt a bűnben. Már több, mint ötszáz kilométernyi távolságra volt otthonától, egy város szállodájában, ahol nem tudott elaludni. Reggel így szólt magában: „Fölkelek, és kiveszem fegyveremet a táskámból, és véget vetek ennek csúfos emberi életnek."

Amikor fölkelt, eszébe jutottak édesanyja utolsó szavai: „Fiam, amikor a legsötétebb óra szakad rád, és minden veszni látszik, hívd segítségül őszintén édesanyád Istenét és ő segíteni fog." Torrey letérdelt az ágya mellett és így imádkozott: „Ó, édesanyám Istene, ha létezik ilyen Lény, világosságot akarok, és ha megadod nekem, bármibe kerül is, követni foglak."

Néhány pillanat múlva megkapta ezt a belső világosságot és hazasietett. Azt gondolta, hogy majd meglepi édesanyját, de édesanyja elébe ment a kapuhoz, nevetve és sírva mondta kimondhatatlan örömében: „Fiam, tudom, miért jöttél haza, és tudom, mit kell mondanod. Megtaláltad az Urat. Isten elmondta nekem."

Az édesanya hittel teljes imádságának ez lett a következménye.

Spurgeon mondta: „Hallottam egyszer egy istenfélő emberről, hogy az egyik nap egy elveszett kulcs miatt imádkozott Istenhez. Aki ezt nekem újságolta, meglepetését fejezte ki amiatt, hogy az ember még egy elveszett kulcsért is imádkozhat Isten előtt. De biztosítottam őt, hogy én is így szoktam imádkozni. Tényleg, lehet imádkozni egy kulcs miatt is? Igen. Kérlek, mondd meg nekem, hogy milyen nagynak kell lennie valaminek ahhoz, hogy imádkozzunk miatta? Ha bizonyos méretet határoznánk meg, akkor annak benne kellene lennie a Bibliában, és meg kellene tanulnunk az imádság matematikáját. Vajon az áll a Bibliában, hogy ha valamilyen tárgy ennyi és ennyi centiméteres, akkor imádkozhatunk érte, de ha egy negyed centiméternyivel rövidebb, akkor ne imádkozzunk érte?

Ha nem imádkozhatunk a kis ügyek miatt, akkor félelmetes helyzetbe kerülünk, mert a kis kérdések okozzák nekünk a nagy aggodalmakat. Ha nem imádkozhatunk kicsiny ügyeinkben, akkor nagyon nyomorultak vagyunk."

Egy több, mint 50 éves dokumentum...

Úgy érzem most jött el az ideje hogy a Határtalan örömüzenet cím alatt dokumentáltan is elküldhető első levelem másolatát elküldjem, amelyet 1958. január 22-én írtam a Tanger rádió címére. Miután ez tartalmazza felfedezésem örömét még leánykorom idején. Később a kért aranykeresztet mint ruhára felcsavarozható jelvényt is megkaptam.
1967 júniusában mentem férjhez és ekkor már Magyar János férjem nevére és címére érkeztek (a rádiómisszió áldozata árán) a különböző külföldi feladóktól időközönként a kért evangéliumi könyvek, bár néha súlyhiányosan. Ez mégis örömkorszak volt a fennálló rendszer idején, férjemmel együtt, aki azóta 2008 július 13-án eltávozott 41 évi házasság után, 84 évesen.
A MERA műsor hallgatásához azonban hű maradtam magányomban is, sajnos már mozgáskorlátozott élethelyzetemben, 83 évesen. Több igei szolgálattevő ismeretségi körünkhöz tartozik, még a régmúltból is, akik már nem élnek, de mégis hallhatók időnként. Kedves énekem az adásból: „Kolduskénti jövök hozzád...", „Rohan könyörtelen az idő...", „Most már tudom...".
Családi házamban özvegyi haszonélvezeti joggal terhelten élek, de az állag megőrzéssel az örökösök nem törődnek. Minden kárt nekem kell megcsináltatnom. De életvitelemhez a szükséges segítőket Isten mégis lépésről lépésre kirendeli számomra, szinte ökumenikus szinten. Csak az ápolónő és az étkezés házhoz hozása jár külön költséggel. Munkaszüneti napokra az ebédet egy 6 gyermekes református presbiter család biztosítja. A csekkfeladások és egyéb szükségletek rendezése a téli időszakban a nyugdíjat felemészti szerény igény mellett is.
„Mind örülnek majd akik hozzád menekülnek." Zsolt 5,12.

Özv. M. Jánosné, Gödöllő

És akkor következzen a pontosan 53 évvel ezelőtt, 1958. január 22-én írt levele:

Kedves Rádió misszió vezető Testvér! Már egy idő óta figyelemmel kísérem a Tanger rádió misszió adásait, mert ismerős énekeket hallottam, ha nem is magyarul. Az öröm azonban január 13-án hétfőn ért, amikor alighogy keresgéltem a 31-es rövidhullámon, egyszer csak magyarul hallottam a „Térj magadhoz drága Sion" kezdetű éneket, majd előadást a „Hiszek Szent Lélekben" címmel. Ekkor értesültem az adás időpontjáról, és alig vártam a következő hétfőt, hogy újra hallhassam. Az egyetemes imahét összejöveteléről hazafelé és útközben éppen azt az éneket dúdoltam magamban, amit ezen a hétfő estén, január 20-án az adás kezdetén hallhattunk „Az Úr csodásan működik" kezdetű éneket. Utána a harangszóról hallottam tanítást. Még az is megtörtént ezen az estén, hogy éppen az adás előtt 5 perccel egy ismerősünk érkezett, dacára hogy esete már hozzám senki sem szokott jönni. (T.i. kieső helyen lakunk.) Ismerősömet mindjárt azzal fogadtam, hogy jókor jött, mert most fogjuk hallani a Tanger rádió misszió magyar nyelvű adását. Így anyámmal együtt hárman hallgattuk. Sajnos édesapám, aki 76 éves kb. 20 éve erősen nagyot hall, és ő nem hallgathatja.
A világvevő rádiót ugyan csak múlt év decemberében vettem, és örülök, hogy ilyen hamar felfedezhettem ezt a rádióban.
Most már azonban inkább kérni és érdeklődni szeretnék. Kérni azt, amit a rádión keresztül megemlítettek. Újtestamentumot vagy aranykeresztet. Utóbbiról azonban nem tudom, hogy mire használható formában van (talpazattal állítható, falra akasztható vagy nyakéknek való), és nem tudom vám tekintetében nem kerül-e sokba. Amíg ezt nem tudom, addig kérni sem merem.
Kérdezni pedig azt szeretném, hogy a 25-ös rövid hullámon is úgy vettem ki, hogy van evangéliumi előadás, de hogy honnan, azt nem tudom, és azt sem, hogy magyar adás van-e. Ha lehet, erre is kérnék választ.
Testvéri köszöntéssel:

D. Anna

Szeretem Isten Igéjét

Meleg szeretettel köszöntelek benneteket az Úr Jézus nevében. Édesapám 3 éve nincs közöttünk, 2008-ban megkapta behívóját az örök hazába, 88 éves korában. Addig ő levelezett veletek.
Én édesapámként tiszteltem őt, betöltve az ige parancsát. Ez olyan kötelesség, amit Isten gazdagon jutalmaz. Ennek máris érzem a valóságát. Isten ugyanis 3 gyermekkel ajándékozott meg minket, akiknek ma bátran a szemükbe tudok nézni, és tanítani őket: „gyermekeim, nem kérek több tiszteletet tőletek, mint amennyit láttatok tőlem, hogy én adtam édesapámnak."
Én egy 48 éves édesapa vagyok, s ezzel a bibliai hittel tekintek a jövőm és az öregkorom felé. Hogy amennyi tiszteletet megéltem az édesapám felé, annyi az én befektetésem a jövőre nézve.
23 éve élünk házasságban a feleségemmel Nagyváradon, de mindketten hegyközszentimrei születésűek vagyunk. Mivel az én szívem erősen szentimrei, sokat kijárok ide falura a szülői házhoz és a gyülekezetbe. 81. életévében lévő édesanyám egyedül él itt, feleségem szülei viszont elköltöztek Székelyföldre. Nehéz az egyedüllét édesanyámnak, de nekem sem könnyű: hol bent a városon, hol kint falun. Szentimrét elhívásom helyének tartom, ezért ragaszkodom ennyire a faluhoz és az imaházhoz.
Nem a baptista felekezetet tartom az egyedüli üdvözítő vallásnak, én itt nőttem fel, itt újultam meg, s itt használom a szolgálatra kapott tálentumaimat is.
Nagyon szeretem Isten igéjét hallgatni és tanulmányozni, nagyon értékelem minden tanításotokat, bizonyságtételeket, sőt újabban a személyekkel való beszélgetéseiteket. Rendszeres hallgatója vagyok adásaitoknak, úgy a rádióban, mint az interneten keresztül. Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy elérhetővé teszitek számunkra az adások letöltését az internetről, mert sokszor nem vagyunk hallás közelben. Így visszahallgathatjuk azokat. Csak így tovább testvérek!
Ami pedig az ének-zenei területet illeti, az az imám, hogy adjon rendelkezésetekre az Úr még gazdagabb repertoárt a mély szellemi tanításokhoz.
Külön köszönetem az Antenna újságotokért, amit rendszeresen megkapunk.
Édesanyám és családom nevében is szívből kívánom hogy legyetek nagyon áldottak.

L. Gyula, Szentimre

Megtartott

Tanyán születtem, az apai nagyanyám birtokán, amely 20 kataszteri hold volt. Ott nevelődtünk fel testvéremmel. Öcsém ma már Budapesten lakik. Már óvodás korunkban jószágokat kellett őriznünk, nem jártunk óvodába. Mikor elértük a 7. életévünket, szüleinknek be kellett íratniuk iskolába, a faluba, mely 3 és fél kilométerre volt mihozzánk. Pláne télen volt nehéz, nagy hóesésben. Volt úgy, hogy apánk szánkóval vitt be az iskolába. Egész napos volt a tanítás, csak szerdán és szombaton voltunk délig, mert délután már a hat elemit végzettek tanultak. Abban az időben – a Horty Miklós kormány ideje alatt – már az elemi iskola elvégzése után kötelező volt levente képzésre járni hetenként egyszer, szombati napon.

Mikor betöltöttem nyolcadik évemet, apám megtanított ekével és a lovakkal felszántani a földet. Megtanultam és szerettem is csinálni. A földet bevetettük gabonával. Mi nem értünk rá csavarogni, meg diszkóba járni, mint a mai fiatalok nagy része. Iskolába járás közben kötelező volt tanulni a hittant, templomba járni, megtanította a tiszteletes úr a Bibliát eleitől végig. Azóta is olvasom állandóan. 14 évesen konfirmáltunk. Édesanyám vallása alapján evangélikus vallás alapján kereszteltek meg, apám római katolikus volt. Kecskeméten konfirmáltam, mert csak ott volt evangélikus templom. Az alábbi ige alapján kereszteltek: *(Máté 7,26) „Aki pedig hallja tőlem ezeket a beszédeket, de nem cselekszi, hasonló lesz a bolond emberhez, aki homokra építette a házát."*

Mikor már nagyobb lettem, ősszel elvetettük a gabonát. Apám rám bízta a fahengerrel az elsimítást, de éjjel, holdvilágnál csináltam, mert napközben el voltunk foglalva a fenti munkákkal. Egyszer egy mélyedésen a barázdán átugrott a henger, leesett az egyik tartódeszka, és az én jobb lábam a henger alá került. Az volt a szerencsém, hogy a lovaink szelídek voltak és megálltak. Én hiába is kiabáltam volna segítséget kérni, nem hallotta volna meg senki, mert nem voltak a közelben. Én Istenhez kiáltottam, adott bölcsességet. Le tudtam a lábamról tolni a hengert, és mivel nem törött el a lábam, reggelig tudtam tovább dolgozni. Ha a Jó Isten nem lett volna segítségemre, nem lett volna velem, nem így alakultak volna a dolgok.

1939 telén igen nagy hó esett, majdnem félméteres. Amikor elkezdett olvadni, a házunkat is elöntötte a hólé. Én az istállóban aludtam, és egyszer csak látom, hogy a fal elkezd süllyedni. Kidőlt az egész fal. Nyáron a kidőlt falból vályogot készítettünk a házépítéshez.

Édesanyám azt mondta apámnak, hogy adjon oda inasnak, de ő azt mondta: „akkor mi lesz a földdel?" Hát most már tudjuk a választ: a földünket elvették, és nem volt tovább. Elmentem inasnak, három évre leszerződtettek, bognár lett belőlem. De még fel sem szabadultam, besoroztak katonának, mert akkor már elkezdődött a háború.

Egyszer takarítás közben áramütés ért, az volt a szerencsém hogy az Úr velem volt, és megmenekültem, életben maradtam. Ekkor, 1944-ben behívtak katonának, civil öltözetben egyhónapos munkaszolgálatra Budapestre kerültem. Sok mindenen mentem át, de Isten kegyelméből nem ért bennünket légitámadás, az állandó bombázások miatt.

Hatvan felé vittek bennünket, ott is volt bombatámadás, de Isten megvédett minket. Mezőcsátig mentünk, ott kiszállítottak, és gyalog mentünk tovább állomáshelyünkig. Onnan jártunk ki tankcsapdákat és lövészárkokat ásni, ami szerintem nem sokat ért. Az oroszok nagy hadereje mindenen áttört, mert akkor ők már Debrecenben voltak. Ekkor már teljes erővel beindult a háború. Minket elindítottak Eger felé. Majd Vértesszőllősre vittek bennünket, sok bombazáporba kerültünk, de Istenünk megőrzött bennünket.

Majd Hegyeshalomnál elhagytuk az országunkat és 60-70 kilométert tettünk meg naponta. Leginkább éjjel, mert nappal repülő támadás ért volna utol bennünket. Bécs után bevagonoztak minket és egy hétig utaztunk egy nyugat-németországi laktanyába. Itt német kiképzést kaptunk. Többször kerültünk vészes helyzetbe Németországban.

1945 május másodikán letettük a fegyvereinket, és foglyok lettünk. Gyűjtőhelyre kerültünk, mondták, hogy ne ellenkezzünk, mert két három hét múlva mehetünk haza. Ők már tudták, hogy hamarosan vége lesz a háborúnak. Egy táborba kerültünk ahol vagy tizenkétféle nemzetiségű katona volt együtt. Voltunk vagy 60 ezren, sátrakban laktunk, minden nap összeírtak minket, hogy honnan jöttünk, milyen katonák vagyunk, és miért vagyunk ott. Majd a negyedik hónap táján levelezőlapon írhattunk haza, és a négy hónap eltelte után újra elvittek minket Brüsszelbe, egy másik táborba. Itt már csak egy hónapig voltunk, majd egy másik táborba vittek mindannyiunkat. Az ellátásunk nem volt valami jó, lefogytunk, azt hiszem én is alig lehettem 40 kiló. Nagyon rossz körülmények között éltünk. Beteg is lettem, mert megfáztam, tábori kórházba kerültem. Komoly betegséget kaptam, a fülemmel lett baj.

Végül hazahoztak minket 1946 július 15-én. Kaposváron szereltünk le szeptember 23-án.

Így éltem az életem, de az Úr Jézus angyalai megőriztek engem. Ha nem lettek volna velem, most nem élnék. Mindig sokat imádkozom Istenhez, hogy megtartotta az életem.

Végül hadd küldjek egy éneket, amit egy hívő lelkésztől kaptam, aki nálunk evangélizált egy hétig, de már nem ezen a földön él, hanem fenn a mennyben. (Mert őt is megpróbálta a kommunista rendszer).

Csak vak homály a dél is,
Ha Jézus nincsen ott.
Ő nélküle ki él is,
Mind – mind hideg halott.

Refr. *Jézus vére nélkül*
A mennybe sincs helyem,
Csak Benne -- Benne békül,
Az Isten meg velem.

Őnélküle mit érne,
E széles nagy világ.
Csak kárhozatra menne,
Élvezet, gyönyör mind.
Refr.

Csak múló boldogság az,
Mit itt most kaphatok,
De örök üdvösség az,
Hogy Jézusé vagyok.
Refr.

De földi utam végén,
De jó is lesz nekem,
Megváltva Jézus vérén,
És szívén lesz helyem.
Refr.

Sz. László, Kerekegyháza

Újjászületésem története

1940-ben születtem egy szegény, sokgyermekes család hetedik gyermekeként. Édesanyám református hívő asszony volt. Édesapám katolikus, szigorú bányász ember, aki sokat csalódott az életben. Minket nagy gondossággal, szeretettel neveltek, volt gyerekszobám, hatan laktunk benne. Becsülettel nőttünk fel. A háborús évek nehezek voltak. A háború befejezése után menekülnünk kellett, mert apám olyan párt tagja volt, ami miatt menekülnünk kellett. Vonaton, vagonokba bezsúfolva menekültünk. Lágerben laktunk, de Isten ott is gondoskodott rólunk. Mind a nyolcan épségben hazakerültünk Magyarországra.

Először falun, édesanyám szüleinél húztuk meg magunkat. Édesapám cipészmester volt, de nem tudta eltartani a népes családot, így bányász lett. Ekkor történt a nagy baj. Édesapám börtönbe került egy nézeteltérés miatt, így mi ottmaradtunk édesanyánkkal, aki sokat imádkozott a családjáért. Ekkor jött a segítség. A Pécs – György telepi bányász családoknál volt egy Takács nevezetű család, akik a pünkösdi felekezethez tartoztak. Imaórákat tartottak, egy Lugosi nevű fiatalember hozta a vigasztalás igéit. Én már 6-7 éves koromban megtanultam, hogy Isten megőrzi az Ő gyermekeit. Ez a kis gyülekezet segített minket anyagilag is, sok ennivalót kaptunk tőlük. Hálaadással tudok rájuk emlékezni. A drága Úr Jézus Krisztus mindig velünk volt.

Mi gyerekek katolikus keresztségben részesültünk. A rendszer szigora miatt nem jártunk templomba, de a szívünkbe ültetett igemag újra éledni kezdett.

25 éves koromban az én drága férjemmel és kisfiammal elhívtak a pécsi Baptista imaházba, ahol Mészáros Kálmán volt a lelkipásztor. Az ő nagy szeretetük és a gyülekezet nagy hatással volt ránk, így többé nem maradtunk el tőlük. Isten kegyelme és szeretete megadta a hit ajándékát. A sok szép és szigorú tanítás meghozta gyümölcsét. 28 éves koromban éltem át az újjászületés legnagyobb csodáját. Az életem teljesen megváltozott, másképp láttam a világot, az embereket, fontos lett a házasság, a gyülekezet. A Szentlélek költözött a szívembe, Ő lett az úr az életemben, életem irányítója. Férjemmel együtt egymást erősítve jártunk a gyülekezetbe. Sok kedves testvért kaptunk ajándékba Jó Atyánktól. Lehetőség volt a bizonyságtételre, a testvéri kapcsolatok ápolására. Örömömet nem tudtam magamba tartani. Az volt a vágyam, hogy mások is hitre jussanak, békességre leljenek.

A mi életünkben is voltak nehézségek, viharok, betegségek, de az Úr szeretete mind ez idáig megőrzött. Megtanultam, hogy csak Őbenne van az igazi szabadság, amikor minden bűntől szabad vagyok. Nem lehet kétfelé sántikálni, egy forrásból nem jöhet keserű és édes víz. Teljesen Őt akartam szolgálni.

Aztán múltak az évek. 8 évig a pécsi gyülekezetbe jártunk. 1972-ben költöztünk Vasasra. Egy új korszak kezdődött életünkben, új lelkipásztor, új testvérek. Még közelebb kerültünk az Úrhoz. 1973-ban volt életem legnagyobb ünnepe. Révész testvér – lelkipásztorunk – alámerített bennünket. Fehér ruhás, újjászületett lélekkel szaporodott a gyülekezet. Újjongó szívvel tettem bizonyságot, hogy Istenem megváltott engem. Örömöm határtalan volt. Sok boldog ünnepet töltöttünk a gyülekezetben. Egy ideig motorral jártunk, majd autóval mentünk mind a hárman. A fiunk 1976-ban bemerítkezett, de ő a csalódásokat nem tudta elviselni. Nem volt sziklaszilárd a hite. 1990-ben kaptunk egy kislányt ajándékba, nagy reménységgel neveltük a kis Anikót. Sok örömben volt részünk.

Aztán jöttek a nagy megpróbáltatások évei. Életem párja háromszor karambolozott, aminek nagy betegség lett a következménye. 7 évig volt beteg, ebből 4 évig teljes ápolásra szorult. De Isten megerősített, a gyülekezet segített. És én tudom, hogy minden az Ő kezében van.

Már rosszul hallok, a látásom is romlik. De a lelkem szárnyal az örömtől. Tudom, hová megyek halálom után.

Sokat imádkozom a rádió munkatársaiért. Nagy ereje van a buzgó könyörgésnek. Igaz szeretettel kívánom Isten áldását a MERA testvérek életére.

F. Józsefné, Pécs

Imádság a gyűlölködőkért

Én Jézusom, te nem gyűlölted őket,
A gyűlölködőket és a köpködőket.
Szeretted ezt a szomorú világot
S az embert, ezt a nyomorú virágot.
Te tudtad, hogy mily nagy kereszt az élet,
És hogy felettünk csak az Úr ítélhet.
Szelíd szíved volt, ó, pedig hatalmad
Nagyobb volt, mint mit földi birtok adhat.
A megbocsátást gyakoroltad egyre,
Míg égbe szállni fölmentél a hegyre.
Ma is elégszer hallod a magasban
A gyűlölet hangját, amely égbe harsan.
A gyilkos ember hangját, aki részeg,
S a szeretet szavát feszítené meg.
Én Jézusom, most is csak szánd meg őket,
A gyűlölködőket és a köpködőket.
Most is bocsáss meg nékik, mert lehet,
Hogy nem tudják tán, mit is cselekszenek.

Juhász Gyula

Várj három napot!

Szép tavaszi nap volt. A fiatalasszonyt békesség töltötte el, miközben Jézus haláláról és feltámadásáról elmélkedett. Megállt egy pillanatra a lépcsőknél, amelyek a főutcára vezettek, és amely már tele volt munkába siető emberekkel. A régi helyén, az átjáró kezdetén ült az idős virágárus néni. A lába elé, egy újságpapírra sorakoztatta ki a friss virágokból készített csokrait.A néni mosolygott; idős, ráncos arca valamilyen benső örömtől sugárzott. A fiatalasszony nem sokat gondolkodva lehajolt, kiválasztott egy csokrot és közben megkérdezte a nénitől:

– Ahogy nézem, ma boldog, ugye?

– Miért ne lennék? – válaszolta. – Minden renben van, hát nem?

Toprongyos volt és nagyon öreg. A fiatalasszony ezért meglepődött a matróna válaszán.

– Maga már évek óta itt ül.És mindig mosolyog. Úgy látszik, jól viseli a bajokat!

– Aki ilyen magas életkort megélt, az nem kerülheti el a bajokat. Tudja, kedvesem, olyan ez, mint Jézus és a nagypéntek... S akkor elhallgatott.

– Mint micsoda? – kérdezte a fiatalasszony.

– Mondom, mint Jézus és a nagypéntek... Amikor Jézus pénteken meghalt a kereszten, ez volt az emberiség legrosszabb napja. S amikor jönnek a bajok, nekem mindig ez jut az eszembe. Mert ilyenkor az is eszembe jut, mi történt harmadnap, húsvétkor. Jézus feltámadt a halálból. Amikor a dolgok rosszul mennek, már megszoktam, hogy várok három napot, mert akkor valahogy minden jóra fordul.

A fiatalasszony búcsúzásul a nénire mosolygott, majd továbbment. Azóta, amikor csak gondjai támadnak, mindig eszébe jutnak a néni szavai:

"Adj alkalmat Istennek, hogy segítsen. Várj három napot!"

TAVASZI LECKE

Már régen kiraktam egy etetőt az ablakunk elé. Eleget vártam, de nem jött egy repülő vendég sem.

Ám tegnap többször is jöttek cinkék. Az ablak nyitva volt, mi pedig kedves tesókámmal éppen egymás terhét hordozva lépdeltünk közelebb Isten felé. Az etető hálós, amelyből a madarak csüngeszkedve, körmüket beakasztva tudják kivenni a finom falatokat. Szóval, azért nem hullott az ölükbe a kaja.

Arra gondoltam, hogy ilyen az ige is. Ha nem is csőrrel és karommal, de úgy ahogyan ők teszik, teljes erejük bedobásával kellene küzdenünk Isten igéjének „elfogyasztásában". És az se zavarjon minket, hogy ezért bizony erőfeszítést kell tennünk, sőt mi több, ahogy a cinke is elég érdekesen nézett ki fejjel lefelé, nekünk sem a világi dolgokra, vagy emberi elgondolásra és elvárásra kellene figyelni, hanem csak Istenre. Csüngeni rajta, mint a madár a hálón, hogy erőnek erejével is megkapja a számára kívánatos eledelt.

Vágyunk-e mi is így Isten igéjére? Vágyunk-e annak megértésére? Megteszünk-e mindent azért, hogy megkapjuk a napi adagot, napi útmutatást megértsük? Képesek vagyunk-e bolonddá lenni Jézusért?

Én nem. És ez szörnyen fáj.

És történt valami. Valami váratlan. Az a kicsiny kis jószág nem félt. Bekukucskált az ablakon, elcsiripelte magát, majd egyszerűen berepült a szobába. Beljebb is jött volna, ha barátnőm ijedtében és meglepetésében el nem „szólja" magát.

Hát ilyen az én Atyám is. Bejön. Az én életembe. Szólt, és tudom, hogy vigyáz, nehogy letérjek az Ő útjáról. Figyelmeztet, megfedd, ha kell. Mert szeret. És nagyon szeret téged is.

Amilyen lehetetlennek tűnik, hogy egy picinke cinke önként bejöjjön egy csevegéstől zengő szobába, olyan lehetetlennek tűnik sok ember számára, hogy Isten közelítene hozzánk

Nekünk pedig, akik Benne bízunk, örömünk legnagyobb forrása tudni azt, ha mi távolodunk is, Isten megtart, és visszahúz védő szerető karjába, ahol békét és nyugodalmat lelhetek.

És jó példa arra is, hogy Isten a tökéletes ajándékok híve. A legjobbkor, a legjobbat, a legnagyobb szeretettel akarja nekünk adni. Nem elégszik meg a kevéssel. Van időnk kivárni ezt? Vagy beérjük kevesebbel is, mikor Ő a legjobbat akarja?

Ne adjuk fel! Ha balga fejjel azt gondolom, hogy fölösleges az etető, mert majd fél éve kint van, nem tapasztalhattam volna meg Isten üzenetét számomra, egy cinkén keresztül. Egy picinke-cinkén keresztül.

M. Attiláné

PÁLYÁZATI HÍREK

A legutóbbi pályázatra érkezett levelek, írások közül az alábbi beküldőket jutalmaztuk:

1. *B. Margit*, Erdély (Románia)
2. *Barbarics Lajosné,* Budapest
3. *Bárdos Gusztávné,* Lénárddaróc
4. *Böti Jánosné,* Budapest
5. *Csanki Katalin,* Lugos (Románia)
6. *Domahidi Győző,* Románia
7. *Farkasné Almási Erzsébet,* Bekölce
8. *Gábor Zoltán,* Nagydobrony (Ukrajna)
9. *Hádvégi Lajosné,* Kistarcsa
10. *Horváth Csabáné,* Keszthely
11. *Horváth József,* Kaposvár
12. *Ifj Lukovszki Balázs*
13. *Juhász János,* Bekecs
14. *Lukács Gyula,* Szentimre (Románia)
15. *Mészáros Jolán,* Csetény
16. *Özv.Magyar Jánosné,* Gödöllő
17. *Pikóné Arany Júlia,* Tahitótfalu
18. *Révész Andrásné,* Kisvárda
19. *Szigeti László,* Kerekegyháza
20. *Tolner Gyula,* Budapest

ÚJ PÁLYÁZAT – KIVIRULT ÉLETEK

Idén igazán nem mondhatjuk, hogy elmaradt a tél... Hosszú heteken keresztül tartotta magát a hideg, és hó is többször esett, mint az elmúlt években. Volt egy-két igazán dermesztő napunk és éjszakánk. Ám mindannyian tudjuk, hogy a tél ideje lejárt. A hőmérő egyre gyakrabban elindul a tavaszt jelző régiókba, s a hóvirág lassan a kertünkben is átadja helyét a következő és egy kicsit színesebb, illatosabb virágoknak.
Egyszóval ébred a természet, ami évről évre csoda annak, aki közelről nézi végig kertje, udvara „feltámadását". Néhány esetben még valóban halottnak hitt növényekben is megindul az élet, mert így tervezte Isten. S az ő terve és rendelése nem fellebbezhető meg: *„Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka." (1Móz 8,22)* És éppen ezért – látva a naptárat – legyen bármilyen fagyos és kemény egy-egy éjszaka, ijesztgessen ködével és zúzmarával a reggel, biztosak lehetünk benne: nem tart már sokáig, hiszen „mindennek rendelt ideje van"...
Ám ez a rendelt idő csak a természetben igazodik naptárhoz és évszakokhoz. Vajon mennyi időt kell várni egy-egy megfagyott emberszív kiolvadásáig? Mikor jön, és jön-e még az áldott, enyhet adó napsugár egy halni készülő gyülekezet életében? Felengedhetnek-e évtizedekkel ezelőtt kihűlt és csonttá fagyott emberi kapcsolatok? Virágzásnak indulhatnak-e kopasz ágakká vedlett, kívülről gyümölcstelennek látszó életek?
Tudom, mert saját kertemben is tapasztaltam, hogy ilyenkor tavasszal egy-egy kiadós metszés csodákra képes... Máskor átültetni kell, még akkor is, ha a fa már nem éppen átültetnivaló korban van, de más környezetre, más talajra van szüksége. Jópár évvel ezelőtt egy semmitérő almafáról derült ki, hogy mihelyt eltűntek mellőle a mindent elszívó akácfák, gyönyörű, egészséges és főleg hatalmas gyümölcsökkel hálálta meg.
Megtörténhet ilyen egy emberi élettel is? A válasz csak akkor lehet igen, ha Isten Szentlelke megelevenítő jelenlétébe kerülünk. Ilyenkor új kapuk nyílnak ki, új szolgálati területek, lehetőségek tűnnek fel, s a csüggedt, vagy éppen megfáradt szívben „tavaszodni" kezd. A bizalom, a szeretet áldott napsugara egyszeriben véget vet a „lelki tél" zord állapotának. S amikor ezt átéli valaki, valósággal virágzásnak indul az élete. Van, akinél ezt egy váratlan, nehéz helyzet, másnál a megtalált társ, egy kibontakozó barátság, vagy a rég várt gyermek, az unoka érkezése, máskor az értelmesen hasznosítható energiák, a feladat, az Úrtól rendelt új szolgálati terület hozza el.
Bizonyára olvasóink is meg tudják erősíteni ezt. S ha így van, emögött nyilván komoly megtapasztalások, gazdag – másokkal is megosztható – élmények vannak. Kérjük, írják meg nekünk, ha átéltek ilyen lelki tavaszt, ilyen kivirágzást.
A pályázat mottója:

„Kivirult életek"

Beküldési határidő: ***2011. április 10.***

(Mivel olvasóinkkal folytatott telefonbeszélgetésekből bizonyosan tudjuk, hogy számos pályázati írás nem érkezett meg, kérjük csak a borítékon belül tüntessék fel a pályázat címét! Megértésüket köszönjük!)

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 31 m (9430 kHz) 10:30 – 11:00	**Középhullám** 215 m 1395 kHz 20:25 – 21:00	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jóhír a távolból Szavak szárnyán	A Biblia üzenete	Adás végén
K	Növekedjetek az ismeretben! Bibliai fejtörő	A Biblia üzenete	Áhítat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Esti történetek
CS	Kincseink	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor / Igetanulmány Lelkiposta	A Biblia üzenete	50 év innen-onnan
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek Mátrainé F. Irma jegyzetei	Lelkiposta	Riportbeszélgetés

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a **www.mera.hu** címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány

Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi csekkszámlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Maximumprint Bt. Nyomda
Felelős vezető: Sztasák Árpád
Tel.: 06-70-312-6633

Isten Szentlelke meggyőzött

A Trans Word Rádió Monte Carlóból közvetített adásaira igaz, hogy „határtalan”, mert nem függött ideológiáktól, időtől, távolságtól, körülményektől, különféle kerítésektől, szögesdrótoktól, külső és belső hatásoktól, ellenhatásoktól.

Eljutott fülbesúgással hozzánk is a hír, hogy van keresztény magyar adás ezeken a hullámhosszokon, ezekben az időpontokban. Sötétben felvillanó fényforrás volt abban a közép-európai teljes elszigeteltségben.

Félelem, bezárkózás, hullámhosszkeresés. Zavaros minden. Egy pillanatnyi vételi lehetőség, kedves, lelki szó, énektöredék. Ennyi lenne csak? Ennyi, de épp elég a bejelöléshez a fali rádión. Így nem kell újrahangolni, keresgetni, csak bekapcsolni és áhítattal aláülni. A felhangzó szignál új reményt adott! Élet, öröm, megnyugvás érkezett Magyarországra és a szobánkba is az éteren át. Határtalanul és felbecsülhetetlen értékkel. Sokaknak adta magát egyszerűen. Igazság hangzott. Lélekben összekapcsolt minden hallgatót.

Nekem először furcsának tűnt. Sokáig idegesített az, hogy nagyon zavarják az Adást, és állandóan elhangolódik. Mondták, ha kicsit is sikerül kihallani, már áldás! Amikor a bátyám megtért, precízen számon tartotta, és szüleimmel együtt hallgatta, lélekben kapcsolódva egy virtuális gyülekezeti alkalomhoz. Kérlelt, üljek le én is, változatos a program, gazdag a tanítás. Végül engedtem a többszöri hívásnak. Egy kedd este épp akkor léptem a szobába, mikor az Apostolok Cselekedetei 2. részből (38-39. vers) Péter prédikációja alapján hangzott az evangélium, majd felhívás: *"Térjetek meg, és keresztelkedjetek meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. Mert tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.”* Szíven ütött a személyes üzenet. Megérintett Jézus szeretet áldozatáról szóló élő bizonyságtétel és a gyakorlati példa. Többet nem kellett unszolni, úgy rendeztem dolgaimat, hogy legyen időm az Adást meghallgatni.

Áldott eszközökön keresztül is meg-megszólított Uram. Bennem lüktetett már a sürgető hívás, de akkor, ott bizonyossá és elodázhatatlanná vált a döntés az örök érték mellett. Lázadó, szeretetlen, önigaz lelkem összetört. Azon az estén bennem végzett átalakító munkát Isten Szentlelke az éter hullámain át. Meggyőzött bűneimről, hogy a halál állapotában vagyok, de az igazságról és az örökéletről is. Imádságaimra, vívódásaimra válasz érkezett. Nyilvánvalóvá lett a kegyelem. Erőt, bátorságot kaptam nyilvános bűnvallásra, elköteleződésre. Elmúlt a halálfélelmem. Bocsánatot nyertem és bűntől való szabadulást. Jézus Krisztus lett a menedékem, az Ige a Szent Lélek által megelevenedett, és legfontosabb tanácsadóm lett. Tudom, Uram vágyott már rám. Féltőn szeretett. Sokszor elcsodálkoztam, és szívből hálát adtam, hogy abban az ateista környezetben mindent és mindenkit felhasznált, mozgósított azért, hogy ne vesszek el. Ezért emlékeim között ez a legmaradandóbb öröm.

H. Lajosné, Kistarcsa

Ebben az évben 50 esztendeje, hogy magyar nyelven is sugároz evangéliumi adást a Trans World Radio Monte Carloból. Ezrek és ezrek hallgatták a műsorokat nagy lelki éhséggel és sokszor titokban. Sokan éppen ezek által az adások által jutottak élő hitre, vagy erősödtek meg a hitükben. Talán Önnel is így történt, kedves Olvasó, vagy hallott a fent olvasotthoz hasonló tanuságtételt... Kérjük, írja meg nekünk, mert szeretnénk a **MERA** *20. születésnapjára egy ünnepi Antennát kiadni, amelyben még a megszokotthoz képest is több teret kívánunk adni hallgatóink személyes történeteinek! Hadd szolgálja mindez Isten dicsőségét!*

MERA
Hungary
Pf.: 4. 1428

Díj hitelezve – Taxe percue
Budapest 8.
1428